

Simfonia tăcerii

Daniel Vișan-Dimitriu

Priveam în întuneric și-i ascultam tăcerea
În care, printre note cu aripi de pustiu,
Se rătăcise una cu iz de cafeniu
Ca negurii tăcute să-i laude puterea.

Întreaga simfonie, cu pacea ei deplină,
Părea înlăcrimată în portu-i liniștit,
Dar nota- ceea falsă crea un zumzăit
De aripă-n tenebre, de fals, minciună, tină.

Un râs crispat, malefic, ruptură-n portativ,
O zbatere de note cernute spre abis,
O-nchipuire neagră în calea unui vis,
O simfonie-ntreagă distrusă-n mod parșiv.

Și-nchipuirea ceea cu ochi de-adânc ecou,
Mi-a apărut aievea, din cețuri, într-un dans
Cu mlădieri de suflet și-n adevăr balans,
C-un început adagio și în final rondou.